Vonnis nr. 712. dd. 12 10 2009 Pagina 1

Notitienummer 66.L1.47577-05/JL Reg CR

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER,
provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

833 1.
geboren te
wonende te

834 2. , met maatschappelijke zetel
te

Verdacht van:

A. de eerste en de tweede:

Als dader, in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd; om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt:

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99 § 1.1°, 146, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,

Terzake op de percelen kadastraal gekend onder .
, met een oppervlakte van 1ha08a18ca, gelegen te
gelegen krachtens het gewestplan in een agrarisch gebied, eigendom van de , voornoemd, en dit krachtens een akte van aankoop, verleden door het ambt van notaris te op 23 november 1987, met name:

A.1. te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 21 mei 2002 tot 10 oktober 2005:
door het aanleggen van een betonnen waterput (vijver) van 24m lengte op 6,80m breedte, zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;

A.2. te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 8 september 2005 tot 10 oktober 2005:
door het aanleggen van een betonnen vloer voor het bouwen van een paardenstal (12.20m x 9,15m), zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;

A.3. te op een niet-gekend tijdstip in der periode van 10 oktober 2005 tot 16 april 2007:
door het plaatsen van een afsluiting, bekleed met matten, zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;

Met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep (art. 146-9° lid van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999), hetgeen mag blijken uit het statutair doel van de eerste beklaagde, dat uitsluitend gericht is op "alle verrichtingen die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op het oordeelkundig beheer van onroerende goederen, vooral door verhuring en andere overeenkomsten met derden in verband met hun gebruik, genot en opbrengst".

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagden.

Gehoord de heer J. LESCRAUWAET, substituut-Procureur des Konings, in zijn samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Gehoord de eerste beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door meester J. Allyns, advocaat te 8560 Wevelgem, Grote Markt 17/0001.

Gehoord meester Frouke Diels, advocaat te 8560 Wevelgem, Grote Markt 17/0001, namens de tweede beklaagde.

******

VOORAF : VERBETERING VAN DE TENLASTELEGGINGEN

Het Openbaar Ministerie legde ter terechtzitting van 14 september 2009 een zittingsnota neer waarin de kwalificatie van de tenlasteleggingen werd aangepast aan de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Meer in het bijzonder werd een herkwalificatie in de volgende bewoordingen voorgesteld :

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99 §1.1°, 146, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,
vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakende op artikel 4.2.1.1° a) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 1999, de bij artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand te hebben gehouden, zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken,

Terzake op de percelen kadastraal gekend onder perceelnummer met een oppervlakte van 1ha08a18ca, gelegen te gelegen krachtens het gewestplan in een agrarisch gebied, eigendom van de , voornoemd, en dit krachtens een akte van aankoop, verleden door het ambt van notaris te op 23 november 1987, met name:

A.1. te op een niet gekend tijdstip in de periode van 21 mei 2002 tot 10 oktober 2005; door het aanleggen van een betonnen waterput (vijver) van 24m lengte op 6,80m breedte, zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning.

A.2. te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 8 september 2005 tot 10 oktober 2005; door het aanleggen van een betonnen vloer voor het bouwen van een paardenstal (12,20m x 9,15m), zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;

A.3. te op een niet-gekend tijdstip in der periode van 10 oktober 2005 tot 16 april 2007, door het plaatsen van een afsluiting, bekleed met matten, zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep (art. 146-9° lid van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, thans voorzien in artikel 6.1.1, al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), hetgeen mag blijken uit het statutair doel van de eerste beklaagde, dat uitsluitend gericht is op "alle verrichtingen die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op het oordeelkundig beheer van onroerende goederen, vooral door verhuring en andere overeenkomsten met derden in verband met hun gebruik, genot en opbrengst".

Deze heromschrijving van de tenlasteleggingen, waardoor de ten laste gelegde feiten onaangetast bleven, werd op de terechtzitting van 14 september 2009 ter kennis gebracht aan de raadslieden van de beklaagden, die verklaarden dienaangaande geen verder uitstel van de zaak meer te wensen.

Gelet op de inwerkingtreding op 1 september 2009 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (*B.S.* 20 augustus 2009, 2de ed., p. 54890), worden de in de tenlastelegging bedoelde feiten thans inderdaad strafbaar gesteld door de aangehaalde bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zodat de tenlasteleggingen worden omschreven zoals in de zittingsnota van het Openbaar Ministerie wordt voorgesteld, met dien verstande dat de initiële omschrijving van de strafbaarstelling formeel wordt aangepast aan de bewoordingen en bepalingen van de artikelen 99 en 146 van het decreet van 18 mei 1999, zoals nader bepaald in het dispositief van het voorliggende vonnis.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED :

I. De tenlasteleggingen ; de schuld

I.1 De beklaagden worden vervolgd omdat zij zonder vergunning bepaalde vergunningsplichtige werken zouden hebben uitgevoerd op een in agrarisch gebied gelegen perceel grond bij een woning, gelegen aan de kadastraal bekend onder . (voorheen blijkbaar nrs.) met een oppervlakte van 1ha08a18ca.

Het betreft meer in het bijzonder het aanleggen van een betonnen waterput (vijver) van 24 m op 6,80 m (tenlastelegging A.1), het aanleggen van een betonnen vloer voor het bouwen van een paardenstal van 12,20 m op 9,15 m (tenlastelegging A.2) en het plaatsen van een afsluiting, bekleed met matten (tenlastelegging A.3).

Tenlastelegging A.1 werd te dezen gedateerd in een niet-nader gespecificeerde periode van 21 mei 2002 tot 10 oktober 2005, tenlastelegging A.2 in de niet-nader gespecificeerde periode van 8 september 2005 tot 10 oktober 2005, en tenlastelegging A.3 in de niet-nader gespecificeerde periode van 10 oktober 2005 tot 16 april 2007. Van verjaring van de strafvordering is er derhalve geen sprake : zelfs wanneer tenlastelegging A.1 louter op zichzelf wordt beschouwd (zie evenwel hierna wat de eenheid van opzet betreft) en er m.b.t. die tenlastelegging zou worden uitgegaan van de datum van 21 mei 2002, werd de verjaring in elk geval nog nuttig gestuit door het m.b.t. de herstelvordering aan de administratie gerichte schrijven van het Openbaar Ministerie van 16 mei 2007 (stuk 60 strafdossier).

I.2 Op 10 oktober 2005 stelde de lokale politie van vast, na dienaangaande te zijn ingelicht door de Dienst Stedenbouw te Brugge, dat er op een onroerend goed aan de toebehorend aan de tweede beklaagde, een betonnen waterput en een betonnen vloer (met mestkelder) voor een paardenstal werden aangelegd zonder vergunning. Dienaangaande werd onmiddellijk een bevel tot stopzetting van de werken en van het gebruik opgelegd, dat op 12 oktober 2005 door de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur werd bekrachtigd.

Op 21 mei 2002 had het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad weliswaar een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd aan de tweede beklaagde voor het bouwen van een vervangwoning op het bewuste terrein (stukken 13-16 strafdossier) doch in deze vergunning was er geen sprake van een waterput en een paardenstal.

M.b.t. de paardenstal was er wel reeds een vergunning aangevraagd voor het bouwen van "stallingen voor paarden en schuur voor opslag van hooi". Na een gunstig advies dienaangaande van de Vlaamse administratie afdeling Brugge (stukken 19-21 strafdossier), verleende het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad in dit verband op 24 oktober 2005 een vergunning, zij het blijkbaar slechts voor de paardenstal doch niet voor de schuur (zie het schrijven van de Stad aan de architect van de tweede beklaagde, stuk 34 strafdossier). Het beroep van de tweede beklaagde tegen deze gedeeltelijke weigering werd ongegrond verklaard door de Bestendige Deputatie van de provincie West-Vlaanderen bij beslissing van 26 januari 2006 (stukken 51-55 strafdossier). Ook latere pogingen om een vergunning te verkrijgen voor het bouwen van een berging of een schuilhok, werden door de Stad geweigerd (zie het overzicht in het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, stuk 89 strafdossier).

Na de eerste vaststellingen van de verbalisanten vroeg de tweede beklaagde ook een regularisatievergunning aan voor de drinkvijver (betonnen waterput), doch dienaangaande weigerde het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad :, na een eensluidend advies van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur, op 29 mei 2006 de desbetreffende vergunning (stukken 46-50 strafdossier).

Op 16 april 2007 stelde de bevoegde verbalisant voorts vast dat er zonder vergunning een met matten beklede afsluiting was aangebracht rond het terrein (stukken 71-72 strafdossier). Deze afsluiting (zie de foto's in stuk 72 strafdossier) was op het ogenblik van de eerste vaststellingen van 10 oktober 2005 nog niet aangebracht (zie de foto's in stuk 10 strafdossier).

I.3 Op grond van de gegevens van het strafdossier is het duidelijk dat de tenlasteleggingen ten genoegen van recht bewezen zijn.

I.3.1 Wat <u>tenlastelegging A.1</u> m.b.t. het aanleggen van een betonnen waterput (vijver) betreft, staat het vast dat hiervoor geen vergunning voorhanden was, terwijl de beklaagden hiervan zeer goed op de hoogte waren. Ook nadien werd hiervoor geen regularisatievergunning verleend.

Hoewel het strafdossier in dit verband niet alle administratieve stukken bevat, in het bijzonder i.v.m. de vergunningsaanvragen, staat het immers vast dat de vergunning van 21 mei 2002 slechts betrekking had op het bouwen van een "vervangwoning", en niet op een betonnen vijver of waterput. De loutere vaststelling dat er op het inplantingsplan m.b.t. die vergunning een "drinkvijver voor eenden en ander gevogelte" werd getekend (stuk 12 strafdossier) impliceert uiteraard geenszins dat deze was vergund of als vergund mocht worden beschouwd. De beklaagden wisten immers zeer goed dat ze slechts een vergunning hadden aangevraagd en gekregen voor het bouwen van een vervangwoning en niet voor de bewuste vijver.
Het verweer van de beklaagden dat het bewuste plan, met de vermelding van de drinkvijver, integraal deel uitmaakt van de bouwvergunningsaanvraag, is dan ook niet relevant in zoverre vaststaat dat de bewuste vijver niet werd aangevraagd, zodat hij uiteraard ook niet werd noch kon worden vergund of als zodanig kon worden beschouwd. Dit laatste kan, in weerwil van het verweer van de beklaagde, evenmin worden afgeleid uit de motivering van de herstelvordering van de stedenbouwkundige inspecteur. Ook het standpunt dat het hier om een siervijver zou gaan die deel uitmaakt van de tuininrichting en aldus niet hoefde te worden aangelegd, moet zonder meer worden verworpen. Het gaat te dezen immers geenszins om een siervijver met een maximale oppervlakte van 30 m² die bij de "normale tuinuitrusting" behoort, zoals bedoeld in artikel 3 *sub* 11°-c van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 "tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is", maar wel om een betonnen open waterput van maar liefst 24 meter lengte op 6,80 meter breedte. *A fortiori* is er geen sprake van een openluchtzwembad of jacuzzi van maximum 30 m², zoals bedoeld in artikel 3 *sub* 11°-k van datzelfde besluit, terwijl de betonnen wanden van de waterput onmogelijk kunnen worden gecatalogiseerd onder de noemer "tuinmuurtjes" in de zin van artikel 3 *sub* 11°-f van het besluit.

Verdere bedenkingen van de beklaagden omtrent de verenigbaarheid van de vijver met de ruimtelijke ordening en omtrent de ecologische waarde voor het landschap, zijn in dezen voorts volstrekt irrelevant.

I.3.2 Ook m.b.t. tenlastelegging A.2 staat het vast dat er nooit een vergunning werd verleend voor de betonnen vloer die werd gegoten met het oog op de paardenstal, ook al werd er kort vóór de desbetreffende werken blijkbaar een gunstig advies uitgebracht door de Vlaamse administratie (stukken 19 e.v. strafdossier). De zoon van de eerste beklaagde verklaarde n.a.v. zijn verhoor op 14 oktober 2005 overigens onomwonden dat, hoewel de vergunning nog niet was verleend, er reeds werd gestart met de werken "gezien de kraan en het materiaal ter plaatse was" (stuk 25 strafdossier).

Hoewel ook op dit vlak niet alle administratieve stukken omtrent de vergunning van 24 oktober 2005 aan het strafdossier werden toegevoegd, betwisten de beklaagden niet dat er uiteindelijk slechts een vergunning werd verleend voor het bouwen van stallingen voor paarden (84 m²) en niet voor de schuur voor opslag van hooi, stro en onderhoudsmateriaal (87 m²). De ter terechtzitting geopperde bedenking dat de weigering van één en ander een "politieke beslissing" zou inhouden, waarbij onder meer wordt gewezen op de omstandigheid dat de verwijzing naar de "schuur voor opslag van hooi, stro en onderhoudsmateriaal" in het schrijven van de stad van 25 oktober 2005 werd doorgehaald (stuk 34 strafdossier), is - behalve louter speculatief – in het kader van de voorliggende strafprocedure irrelevant.

Aldus staat het vast dat ook de betonnen vloer, die werd gebouwd met het oog op de paardenstal en een oppervlakte heeft van 111,63 m² (12,20 m op 9,15 m), werd aangelegd zonder vergunning. De vergunning werd uiteindelijk immers slechts verleend voor een paardenstal van 84 m², terwijl de aangevraagde schuur van 87 m² werd geweigerd (zie over de afmetingen het advies van de Vlaamse administratie, stuk 20 *in fine* – stuk 21 strafdossier). Er werd door de beklaagden m.a.w. onmiddellijk beslist om een grotere paardenstal (111,63 m²) te bouwen dan er werd aangevraagd (84 m²), terwijl bovendien niet eens de vergunning werd afgewacht.

Andermaal moet worden vastgesteld dat de bedenkingen van de verdediging dat één en ander kan worden verantwoord omdat er inmiddels acht i.p.v. zes paarden waren, met alle gevolgen van dien wat de vereiste graasweide, stallings- en bergingsruimte betreft, en dat één en ander stedenbouwkundig perfect te verantwoorden zou zijn, in dezen geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat ook deze tenlastelegging bewezen is, nl. het bouwen of plaatsen van vaste inrichtingen zonder vergunning.

Ook het verweer dat de gewraakte betonvloer ook een "omringend voetpad" zou omvatten dat niet vergunningsplichtig zou zijn – waardoor het "resterende gedeelte" van de betonvloer wél binnen de vergunde oppervlakte zou blijven - kan niet worden aangenomen. Er is immers helemaal geen sprake van een niet-vergunningsplichtig voetpad, maar wel van een vergunningsplichtige doch niet-vergunde, als één geheel te beschouwen betonnen onderstructuur van een paardenstal (zie de foto's, stuk 9 strafdossier). Het fictieve opsplitsen van de betonplaat in een gebouw enerzijds en een voetpad anderzijds, gaat dan ook niet op, noch in feite noch in rechte.

I.3.3 M.b.t. tenlastelegging A.3 stelde de dienstdoende verbalisant op 16 april 2007 louter vast dat er op het bewuste goed - zonder vergunning, wat te dezen niet ter discussie staat - een afsluiting was geplaatst in strijd met het reeds aangehaalde Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 (stuk 71 strafdossier). Precieze feitelijke informatie omtrent die afsluiting wordt in het desbetreffende proces-verbaal niet vermeld, doch er werden wel foto's en een kopie van een kadastraal plannetje bijgevoegd (stuk 72 strafdossier), waaruit blijkt dat het om een afsluiting gaat die niet alleen werd aangebracht aan de zijkant van het perceel maar ook en vooral langs de straatzijde en dit over de totale lengte, d.w.z. niet alleen aan de voorkant van het vroegere perceel-onderdeel van de woning (kadastraal nr.), maar tevens (doorlopend) aan de voorzijde van de ernaast gelegen grond (vroegere perceel-onderdeel .

De vrijstelling om een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen voor het plaatsen van met kunststof of rieten matten bedekte afsluitingen geldt, bij toepassing van artikel 3 *sub* 9° van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 slechts voor de afsluiting van "bestaande, gevormde huiskavels". Te dezen is het duidelijk dat de gewraakte afsluiting niet enkel de eigenlijke "huiskavel" maar in wezen het hele eengemaakte terrein afschermt. Blijkens de foto's in het strafdossier (stuk 72) bevindt een gedeelte van de afsluiting zich bovendien duidelijk niet "in de onmiddellijke omgeving" van het vergunde woongebouw, zijnde binnen een straal van 30 meter van de uiterste grenzen ervan (art. 3 *sub* 9° *in fine* van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000).

Derhalve is ook tenlastelegging A.3 wel degelijk bewezen.

I.4 Wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheden betreft.

I.4.1 De eerste beklaagde is behalve bestuurder ook de afgevaardigde bestuurder van de tweede beklaagde. Op de jaarvergadering van de vennootschap van 8 mei 2006 werd de eerste beklaagde, samen met zijn echtgenote (mevrouw) en zijn zoon (de heer) in dit verband "herbenoemd" als bestuurders van de vennootschap (stuk 75 strafdossier).

Evenwel blijkt het strafdossier behalve naar de tweede beklaagde (de vennootschap) in eerste instantie vooral te zijn gevoerd rond de persoon van de heer , die n.a.v. zijn ondervraging door de politie op 14 oktober 2005 verklaarde als "verantwoordelijke van de firma " gemachtigd te zijn om "enige verklaring" af te leggen (stuk 25 strafdossier). De heer blijkt overigens gedomicilieerd te zijn op het adres waarop ook de maatschappelijke zetel van de vennootschap gevestigd is.

Dat de heer op het ogenblik van de ten laste gelegde feiten op een niet geringe mate mee instond voor de werking van de vennootschap, staat op grond van de gegevens van het strafdossier zonder meer vast. Architect maakte in zijn verklaring overigens melding van de heer als "gedelegeerd bestuurder" van de vennootschap (stuk 35 strafdossier).

Eén en ander betekent echter niet dat ook de eerste beklaagde tijdens de geïncrimineerde periode, binnen welke hij in elk geval ook mede-bestuurder was van de vennootschap, niet mee verantwoordelijk zou zijn voor het reilen en zeilen van de vennootschap. Het was immers blijkbaar de eerste beklaagde die namens de vennootschap het hoger beroep instelde tegen de gedeeltelijke weigering van de vergunning d.d. 24 oktober 2005 (zie de vermelding van de naam van de eerste beklaagde in de stukken 51 en 55 van het strafdossier), terwijl hij op 29 november 2007 in dit verband voorbehoudsloos een verklaring als afgevaardigd bestuurder van de vennootschap aflegde (stuk 94 strafdossier), blijkbaar omdat de verbalisanten de heer niet konden aantreffen (stuk 93 strafdossier). De bedenking dat de eerste beklaagde slechts eenmaal werd ondervraagd in het dossier, is hierbij niet van overwegend belang en doet geen afbreuk aan de objectieve bewijselementen van het strafdossier. Overigens blijkt ook de heer slechts eenmaal te zijn ondervraagd.

Op grond van de gegevens van het strafdossier kan aldus worden afgeleid dat de eerste beklaagde, die op het ogenblik van de geïncrimineerde periodes zoals reeds gesteld in elk geval ook bestuurder was van de vennootschap, daadwerkelijk mee instond voor het optreden en de activiteit van de vennootschap.

De voormelde tenlasteleggingen zijn dan ook bewezen in hoofde van de eerste beklaagde, die doelbewust bouwwerken heeft laten uitvoeren en constructies heeft laten oprichten op het terrein van zijn vennootschap.

I.4.2 Behalve de eerste beklaagde werd ook de tweede beklaagde zelf als strafrechtelijk verantwoordelijke rechtspersoon mee gedagvaard. De tweede beklaagde wordt te dezen door een afzonderlijke raadsman vertegenwoordigd.

Bij toepassing van artikel 5 van het Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Dat de hierboven bewezen verklaarde stedenbouwmisdrijven een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van het doel en de waarneming van de belangen van de tweede beklaagde, staat vast. De vennootschap heeft immers onder meer het beheer van onroerende goederen tot doel en mag te dien einde, blijkens de omschrijving van haar maatschappelijk doel, onroerende goederen bouwen, opschikken en ombouwen met het oog op het beheer ervan (zie artikel 3 van de gecoördineerde statuten, stuk 78 strafdossier), zodat de bewezen verklaarde tenlastelegging heel zeker werd gepleegd bij de uitoefening van haar vennootschapsactiviteiten.

Wanneer de rechtspersoon uitsluitend verantwoordelijk wordt gesteld wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan, overeenkomstig het tweede lid van artikel 5 van het Strafwetboek, enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld, met dien verstande evenwel dat, indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout *wetens en willens* heeft gepleegd, hij *samen met* de verantwoordelijke rechtspersoon kan worden veroordeeld. Met de "geïdentificeerde natuurlijke persoon" wordt te dezen inzonderheid de eerste beklaagde bedoeld.

Een stedenbouwmisdrijf dient, om strafbaar te zijn, in beginsel wetens en willens te worden gepleegd. Het volstaat niet dat de betrokkene "onvoorzichtig" is geweest : het is vereist dat hij bewust heeft gehandeld met het oog op een bepaald resultaat *(vgl. Cass., 8 september 1982, Arr. Cass., 1982-83, p. 37 ; DEBERSAQUES, G., HUBEAU, B. en LEFRANC, P., De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen, Brugge, die keure, 2001, p. 48, nrs. 73-74).*

Uit de bovenvermelde beschouwingen blijkt duidelijk dat de eerste beklaagde niet alleen moest weten maar *de facto* ook heel goed wist dat er voor de in de tenlasteleggingen bedoelde constructies geen vergunning werd uitgereikt. Desondanks werden de gewraakte constructies en bouwwerken doelbewust doorgevoerd.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de eerste beklaagde als natuurlijke persoon enerzijds en deze van de tweede beklaagde als rechtspersoon anderzijds, moeten dan ook zonder meer worden gecumuleerd.

De bewezen verklaarde feiten werden allen gepleegd in het kader van de verwezenlijking van eenzelfde bouwproject, en werden aldus gepleegd met eenzelfde delictueel opzet, zodat hiervoor slechts één straf moet worden opgelegd (*cf.* hierna).

II. De straftoemeting

De eerste beklaagde verzoekt in ondergeschikte orde om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Hierop kan echter, overigens t.a.v. geen van de twee beklaagden, worden ingegaan. Het verlenen van de gunst van de opschorting zou, mede gelet op de hierna aangehaalde motieven, naar het oordeel van de rechtbank de onderscheiden beklaagden onvoldoende het besef bijbrengen van hun maatschappelijk onaanvaardbare ingesteldheid, en van de omstandigheid dat zij niet boven de wet, waaronder de stedenbouwkundige voorschriften, staan. De beide beklaagden dienen te beseffen dat administratieve procedures om een vergunning te verkrijgen niet vrijblijvend zijn, zonder dat zij te dezen hun wrevel tegen de gemeente, in dezen de Stad ter rechtvaardiging kunnen inroepen.

Het opleggen van onderscheiden geldboetes zoals hierna bepaald - en die als zodanig overigens geenszins de sociale declassering van de beklaagden tot gevolg zullen hebben - is dan ook noodzakelijk. Het opleggen van een hoofd-gevangenisstraf is daarentegen niet nodig.

Wat de tweede beklaagde betreft, wordt er voorts rekening mee gehouden dat deze een persoon is die in de uitoefening van zijn activiteit (onder meer) onroerende goederen te huur zet of verhuurt, zoals bedoeld in artikel 146, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999, thans artikel 6.1.1, tweede alinea van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (zie het reeds aangehaalde artikel 3 van de gecoördineerde statuten, stuk 78 strafdossier). Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de bedenking dat de tweede beklaagde een familiale patrimoniumvennootschap is die in wezen het beheer van onroerende goederen waarneemt doch deze niet professioneel koopt met het oog op de wederverkoop.

De opgelegde geldboetes dienen ten belope van de helft met uitstel te worden opgelegd, aangezien kan worden gehoopt dat het aldus effectief opgelegde gedeelte zal volstaan om de beklaagden er in de toekomst toe aan te zetten zich niet meer schuldig te maken aan stedenbouwkundige en andere inbreuken. Hierbij wordt ook rekening gehouden met de gegevens omtrent het gerechtelijk verleden van de beklaagden. De tweede beklaagde heeft immers een blanco strafblad, terwijl de eerste beklaagde in het tijdstip van de geïncrimineerde feiten eveneens geen strafblad had, aangezien hij pas op 16 oktober 2007, d.w.z. nà de thans beoordeelde feiten, werd veroordeeld door de Politierechtbank te Kortrijk wegens het weigeren van de ademtest.

WAT DE VORDERING TOT HERSTEL BETREFT :

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur leidde een herstelvordering in bij het parket bij schrijven van 18 juni 2007 (stukken 61 e.v. strafdossier). Deze vordering strekt enerzijds tot het herstel in de oorspronkelijke staat (m.b.t. de visvijver en de afsluiting, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1 en A.3) en anderzijds tot het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken (m.b.t. de betonvloer voor de paardenstal, voorwerp van tenlastelegging A.2).

De rechtbank beaamt in dezen het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid d.d. 9 juli 2007 (stukken 87-90 strafdossier), die een eensluidend advies verleende m.b.t. het gevorderde herstel in de oorspronkelijke staat inzake de visvijver en m.b.t. de vordering tot het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken inzake de betonvloer (met mestkelder) voor de paardenstal,

doch niet m.b.t. het gevorderde herstel in de oorspronkelijke staat door verwijdering van de draadafsluiting. De desbetreffende motieven die aan de grondslag liggen van het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zijn overtuigend en worden door deze rechtbank als hernomen beschouwd.

Aldus blijkt inderdaad niet dat het herstel in de vorige plaats door verwijdering van de afsluiting werd gevorderd op grond van de vereisten van de goede ruimtelijke ordening, zodat de gevorderde herstelmaatregel op dit punt niet kan worden bevolen.

Deze rechtbank kan voor het overige echter slechts vaststellen dat de overige punten van de herstelvordering over de hele lijn wettig zijn, onmiskenbaar worden gerechtvaardigd door de vereisten van een goede ruimtelijke ordening, en voorts niet in het minst als onredelijk, laat staan als "kennelijk onredelijk", kunnen worden beschouwd, en bovendien ook voldoen aan de vereisten van artikel 6.1 van het EVRM *(vgl. Cass., 4 november 2008, R.W., 2008-09, 1352 en de bespreking door M. DE SWAEF en M. TRAEST, ibid., pp. 1330 e.v.)*. De kritiek van de eerste beklaagde op de motivering van de herstelvordering i.v.m. de ecologische waarde van de vijver en i.v.m. de goede ruimtelijke ordening, kan in dezen niet worden aanvaard, en komt er in wezen louter op neer dat de normen inzake de ruimtelijke ordening louter naar de hand van de beklaagde zouden worden gezet.

Derhalve moeten het herstel in de vorige plaats (waterput), met uitzondering van de verwijdering van de draadafsluiting, alsook de aanpassingswerken (herleiden tot het vergunde volume van de paardenstal, inzonderheid wat de betonnen vloer betreft) worden bevolen zoals gevorderd door de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur, en zoals nader gespecificeerd in het dispositief van het voorliggende vonnis.

Bij toepassing van artikel 149,§1 *in fine* van het decreet van 18 mei 1999, thans artikel 6.1.41,§3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening moet een termijn worden bepaald binnen welke de herstelmaatregel moet worden uitgevoerd. Deze termijn wordt te dezen bepaald op zes maanden, te rekenen vanaf de betekening van het voorliggende vonnis - betekening die uiteraard slechts kan plaatsvinden nadat het voorliggende vonnis in kracht van gewijsde zal zijn gegaan.

Daar op grond van de ingesteldheid van de beklaagden, zoals deze blijkt uit het thans voorliggende dossier, kan worden gevreesd dat zij niet zonder meer vrijwillig zullen overgaan tot volledige uitvoering van het gevorderde herstel, moet ook de gevorderde dwangsom van 125,- EUR per dag vertraging worden toegekend.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED :

Hoewel er zich geen burgerlijke partij heeft gesteld, is het niet uitgesloten dat er in dezen burgerlijke belangen aan de orde kunnen zijn. Dienvolgens worden de burgerlijke belangen, die uiteraard niet in staat van wijzen zijn, bij toepassing van art. 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering ambtshalve aangehouden.

OM DEZE REDENEN, en met toepassing van de reeds aangehaalde wetsbepalingen alsook van de artikelen 38, 39, 40 en 66 van het Strafwetboek; art. 3, 4, 19, 99 §1.1°, 146-9°, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999;
art. 162, 163, 182, 184, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van strafvordering;
art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41 en 68 van de wet van 15.6.1935;
art. 1, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, laatst gewijzigd door art. 36 van de programmawet van 2.7.1981, art. 326 van de programmawet van 22.12.1989, art. 48 van de wet van 20.7.1991, art. 162 van de wet van 26.6.1992 en art. 1 van de programmawet van 24 december 1993; art. 29 van de wet van 1.8.1985, gewijzigd door art. 3 van de programmawet van 24 december 1993, laatst gewijzigd dd. 07.02.2003, gewijzigd art. 36 wet 07.02.2003; art. 77, 2de lid K.B. 27 april 2007;
art. 29, 2de lid wet 1.8.1985, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;
art. 1bis, 3, 6, 8 en 14 van de wet van 29.6.1964, gewijzigd bij de wet van 9.1.1991, de wet van 10.2.1994, de wet van 11.7.1994, gewijzigd door de wet van 22.3.1999 en laatst gewijzigd door de wet van 17.4.2002;

DE RECHTBANK,

rechtdoende **OP TEGENSPRAAK**

Zegt voor recht dat de tenlasteleggingen als volgt moeten worden gelezen :

"Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99 §1.1°, 146, 147, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meerdere vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd,
vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakende op artikel 4.2.1.1° a) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 1999, de bij artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand te hebben gehouden, zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken.

Terzake op de percelen kadastraal gekend onder , met een oppervlakte van 1ha08a18ca, gelegen te , gelegen krachtens het gewestplan , in een agrarisch gebied, eigendom van de , voornoemd, en dit krachtens een akte van aankoop, verleden door het ambt van notaris te op 23 november 1987, met name:

<u>A.1. te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 21 mei 2002 tot 10 oktober 2005;</u>
door het aanleggen van een betonnen waterput (vijver) van 24m lengte op 6,80m breedte, zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;

A.2. te op een niet gekend tijdstip in de periode van 8 september 2005 tot 10 oktober 2005:
door het aanleggen van een betonnen vloer voor het bouwen van een paardenstal (12.20m x 9,15m), zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;

A.3. te op een niet-gekend tijdstip in der periode van 10 oktober 2005 tot 16 april 2007:
door het plaatsen van een afsluiting, bekleed met matten, zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;

met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep (art. 146-2de lid van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, thans voorzien in artikel 6.1.1. al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), hetgeen mag blijken uit het statutair doel van de eerste beklaagde, dat uitsluitend gericht is op "alle verrichtingen die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op het oordeelkundig beheer van onroerende goederen, vooral door verhuring en andere overeenkomsten met derden in verband met hun gebruik, genot en opbrengst".

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED :

Met betrekking tot de eerste beklaagde :

Verklaart de tenlasteleggingen **A.1, A.2 en A.3**, zoals aangepast, BEWEZEN wat de eerste beklaagde betreft ;

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de tenlasteleggingen A.1, A.2 en A.3 samen tot :

- een geldboete van **vijfhonderd euro** (500 EUR), te verhogen met 45 opdeciemen en aldus gebracht op **tweeduizend zevenhonderdvijftig euro (2.750 EUR)** of een vervangende gevangenisstraf van **twee maanden.**

Zegt evenwel voor recht dat de geldboete als volgt wordt gesplitst:
250 euro x 45 opdeciemen, hetzij 1.375 euro of 1 maand, effectief
250 euro x 45 opdeciemen, hetzij 1.375 euro of 1 maand met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar.

Met betrekking tot de tweede beklaagde :

Verklaart de tenlasteleggingen **A.1, A.2 en A.3**, zoals aangepast, BEWEZEN wat de tweede beklaagde betreft ;

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de tenlasteleggingen A.1, A.2 en A.3 samen tot :

- een geldboete van **tweeduizend euro** (2.000 EUR), te verhogen met 45 opdeciemen en aldus gebracht op **elfduizend euro (11.000 EUR).**

Zegt evenwel voor recht dat de geldboete als volgt wordt gesplitst:
1.000 euro x 45 opdeciemen, hetzij 5.500 euro effectief
1.000 euro x 45 opdeciemen, hetzij 5.500 euro met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 3 jaar.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordelingen, verplicht tevens de veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: elk een bedrag van 25 EUR, te verhogen met 45 opdeciemen en alzo gebracht op **137,50 EUR**.

Verwijst de beklaagden hoofdelijk in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op **156,61 EUR.**

Legt de veroordeelden een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **25 EUR** overeenkomstig artikel 91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals vervangen door artikel 1 van het K.B. van 29 juli 1992, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993, gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 11 december 2001 en dat nu terug van toepassing is nu de opheffingsbepaling van het K.B. van 28 december 1950, zoals voorzien door artikel 98 van het K.B. van 27 april 2007, ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State op 17 december 2008 onbestaande is geworden.

HERSTEL :

Verklaart de herstelvordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur, strekkende tot het horen bevelen van het herstel van de plaats in zijn oorspronkelijke toestand en tot het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken op straffe van verbeurte van een dwangsom ontvankelijk en in de hierna volgende mate gegrond :

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke toestand van het goed, gelegen aan de kadastraal bekend onder (voorheen nrs.), meer in het bijzonder door :

- het uitbreken van de vijverconstructie en het afvoeren van de afbraakmaterialen naar de daarvoor voorziene stortplaatsen ;
- het aanvullen van de grond met teelaarde aansluitend op het aansluitende niveau ;

Beveelt het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken op het goed, gelegen aan de kadastraal bekend onder (voorheen nrs. meer in het bijzonder door het aanpassen van de stalling (inzonderheid m.b.t. de betonnen vloer met mestkelder) naar de verhoudingen voorzien in de vergunning, verleend door het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad op 24

oktober 2005, zoals op het hoger beroep van de tweede beklaagde bevestigd door de Bestendige Deputatie van de provincie West-Vlaanderen bij beslissing van 26 januari 2006 ;

Zegt voor recht dat het aldus bevolen herstel en de aldus bevolen bouw- of aanpassingswerken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de betekening van het voorliggende vonnis ;

Zegt voor recht dat de eerste en de tweede beklaagden elk een dwangsom van 125,- EUR per dag vertraging in de volledige tenuitvoerlegging van deze herstelmaatregelen (herstel in de oorspronkelijke toestand en bouw- en aanpassingswerken) zullen verbeuren, en dit te rekenen vanaf de dag, volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van zes maanden ;

Zegt bij toepassing van art. 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud art. 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening) voor recht dat de Stedenbouwkundige Inspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen van de stad ambtshalve in de tenuitvoerlegging van de voormelde herstelmaatregelen kunnen voorzien, voor het geval de plaats niet binnen de gestelde termijn in de vorige staat zou zijn hersteld of voor het geval de voormelde bouw- of aanpassingswerken niet binnen de gestelde termijn zouden zijn uitgevoerd ;

Verklaart de herstelvordering voor het overige ongegrond ;

Zegt voor recht dat het voorliggende vonnis wordt onderworpen aan de publiciteit op het hypotheekkantoor bij toepassing van artikel 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud art. 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening), en aan de inschrijving in het vergunningenregister bij toepassing van artikel 6.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud art. 161 van het decreet van 18 mei 1999 ;

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED :

Houdt de burgerlijke belangen bij toepassing van art. 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering ambtshalve aan.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van MAANDAG 12 OKTOBER TWEEDUIZEND EN NEGEN.

Aanwezig:

- **de heer S. VAN OVERBEKE, toegevoegd, alleenzetelend rechter,**
- **de heer J. LESCRAUWAET, substituut-procureur des Konings,**
- **mevrouw S. HOEDT, afg. griffier (MB.05/03/2009-BS.13/03/2009).**

S. HOEDT **S. VAN OVERBEKE**